

Sfântul Proroc Ilie

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

1 noiembrie 2020

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 34 † ANUL II

DUMINICA A DOVĂZECIȘIDOVA DYPĂ CINCIZECIME

Evangelhia după Luca, cap. 16, 19-31: *“Zis-a Domnul: Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vison, veselindu-se în toate zilele în chip strălucit. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porții lui, plin de bube, poftind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar și a câinii venind, lingeau bubele lui. Și a murit săracul și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost înmormântat. Și, în iad, ridicându-și ochii, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui”.*

Pilda despre bogat și Lazăr arată că aceia care nu au trăit cum se cuvine își vor da seama de greșeala lor, dar nu vor mai avea atunci putința de a se îndrepta. Ochii lor se vor deschide și vor vedea limpede care e adevărul. Amintindu-și că pe pământ sunt mulți orbi asemenea lor, vor vrea ca vreunul dintre cei morți să fie trimis la ei, pentru a-i încredința că trebuie să trăiască și să vadă lucrurile doar după îndreptarul Descoperirii (Revelației) Domnului. Nici aceasta însă nu li se va da, fiindcă Descoperirea este ea însăși îndestulătoare mărturie pentru cei care vor să cunoască adevărul, iar pe cei ce nu doresc și nu iubesc adevărul, nici învierea cuiva din morți nu va putea să-i înduplece a crede. Simțămintele aceluia bogat le încearcă, pesemne, toți cei care se mută de aici. Prin urmare, potrivit încredințării celor de dincolo, care va fi și încredințarea noastră a tuturor, singura noastră călăuză adevărată în calea vieții este Descoperirea Domnului. Dincolo însă această încredințare va fi pentru mulți prea târzie; aici ar fi mai folositoare, dar n-o au toți. Să credem, cel puțin, mărturiei celor de dincolo, punându-ne în locul lor. Cei care sunt în chinuri nu mint; părându-le rău pentru noi, ei vor ca ochii noștri să se deschidă, ca să nu ajungem în locul chinurilor lor. Despre aceste lucruri nu putem vorbi așa cum vorbim adesea despre întâmplările obișnuite: “Ei, o să treacă într-un fel sau altul”. Nu, asta n-o să treacă “așa, cumva”. Trebuie să avem la temelie credința cea bună, ca să nu nimerim în locul bogatului din pildă.

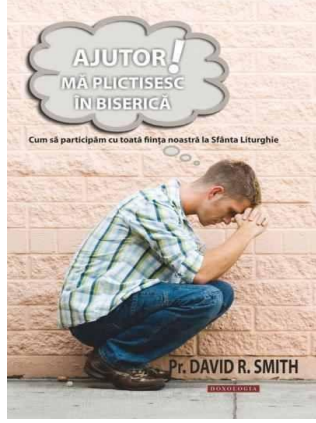
Explicarea Dumnezeieștii Liturghii

Era un părinte ieromonah, Ghedeon Kavso-calivitul, care slujea în fiecare zi și făcea de multe ori sărindare (slujea patruzeci de zile la rând) Liturghia pentru cei adormiți. Pe când încă muncea ca lucrător în Sfântul Munte promisesese lui Dumnezeu să devină călugăr. A neglijat însă promisiunea și a plecat în lume, în satul lui. Într-o dimineață, în drum spre Biserică a primit o palmă nevăzută, o lovitură în față: “Nu este locul tău aici”, a auzit un glas din cer. A părăsit lumea și deșertăciunea ei și a mers să viețuiască în coliba Sfântului Acachie.

ECTENIA MARE:

CU (ÎN) PACE, DOMNULUI SĂ NE RUGAM

Este prima cerere a Ecteniei celei mari care urmează după **Binecuvântată este...** Această **Ectenie** cuprinde aproape toate cererile din viața omului, în special cele pentru pace îndelungată. Este prima prezență a Bisericii înaintea lui Dumnezeu și în toate nevoile pământești și împrejurările concrete ale vieții omului. Primele trei cereri sunt pentru pace, pentru că ea este oxigenul, aerul neinfestat în care viețuiește poporul lui Dumnezeu, Biserica. Avem nevoie de **pace** în suflete și apoi între noi: prieteni, copii, părinți, frați, casnici, rude apropiate. Ea este indispensabilă și, având-o în inimă, o avem și între noi. Episcopul când intră în Biserică să slujească la Vecernie, la Utrenie, sau la Sfânta Liturghie, rămâne în mijlocul Bisericii și nu urcă în scaun decât după ce face semnul Sfintei Cruci asupra poporului, zicând în sinea lui: **“Pace tuturor”**. Când în inima nu există pace, ci rautate și ură, nu putem aduce nici slujbe, nici ofrande la Biserică. Cu atât mai mult, nu ne putem împărtăși și vai de inimile acelea care nu se înmoaie cu părerea de rău, cu iertarea și cu iubirea. Trăim în pacea lui Hristos pentru că El a dăruit-o lumii prin Jertfa de pe Cruce. Noi o câștigăm prin pocăință și atunci Iisus Hristos ne trimite acolo unde domnește pacea Lui: “Mergi în pace”. Ne îndreptăm spre Biserică Lui care este locul de refugiu și palatul păcii. Aici, cu mijlocirile Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, ale tuturor sfinților și îngerilor, sufletul nostru în pace deplină, datorată rugăciunii curate a Duhului Sfânt, Îl poate contempla pe Dumnezeu. Mai simplu, prin pace, sufletul trăiește în Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. **Doamne miluiește!**

Ajutor ! Mă plictisesc în biserică - pr. David R. Smith

Ce este atât de măreț și divin la Sfânta Liturghie? Uneori nu pare deloc a fi așa măreață. Oare chiar trebuie să merg personal la biserică și să stau acolo de la un capăt la celălalt al slujbei?

(4) În biserică poți mânca Trupul lui Dumnezeu. În sfârșit am ajuns și în acest punct: biserica este singurul loc unde poți

primi pâinea care a fost trimisă din ceruri, **Trupul și Sângele lui Hristos**. La Sfânta Liturghie mâncăm Trupul lui Dumnezeu și bem Sângele Lui. Nu există un alt loc pe pământ unde poți face aceasta sau măcar ceva asemănător. Îți poți imagina vreun om care să-ți spună că el are Trupul și Sângele lui Dumnezeu și ți le va oferi să mănânci și să bei? Numai Biserica poate spune aceasta; oricine altcineva ar fi considerat nebun. În capitolul al V-lea vom arunca o privire asupra unui episod din viața Domnului, când le-a vorbit oamenilor despre Sfânta Împărtășanie și aproape toți au încetat să-L mai urmeze fiindcă credeau că spusele Sale sunt smintitoare și dezgustătoare. Cele patru motive date de mine - „De ce să merg totuși la biserică?” - vă oferă un scop pentru care să mergeți la biserică. Apoi, după aceasta, putem analiza sentimentul ocazional de plictiseală. Ții minte? Dacă îți este frig, îmbracă-te. Dacă ești plictisit, apucă-te de rugăciune și fii cu luare aminte. După ce vom arunca o privire asupra motivelor pentru care ne plictisim în biserică și asupra câtorva idei despre ce poți să faci la Sfânta Liturghie ca să rezolvi această problemă, vom folosi în ultimele capitole un ton mai tranșant. Nu ești un copil. Desigur, uneori poate fi plictisitor în biserică, dar o persoană matură învață - de fapt, mai mult decât învață, se străduiește - să petreacă timpul în mod real, cu folos și în chip dător de viață. Gândiți-vă la un om precum **Sfântul Serafim de Sarov**. El a petrecut ani întregi stând într-o colibă în pădure. Oare cum o fi asta? Cred că după câteva zile aș dori să vină la mine un vizitator sau doi cu care să vorbesc; însă atunci când era vizitat de oameni, Sfântul Serafim se ascundea într-o groapă de sub podeaua colibeii sale până ce aceia plecau. Ce a făcut el în tot acest timp în care a stat singur în pădure? A așteptat. L-a așteptat pe Dumnezeu, iar aceasta este cea mai bună modalitate de a-ți petrece timpul în această lume. Desigur, el îl aștepta pe Dumnezeu rugându-se. Vom arunca o privire la cele două părți din noi care se roagă și la cele două feluri de rugăciune: personală și publică. Când te afli în biserică, participi la rugăciunea publică. Dar poți să porți cu tine rugăciunea personală în biserică; acest fel de rugăciune era cel lucrat de Sfântul Serafim. Rugăciunea personală e cea pe care o lucrezi atunci când ești singur. Da, sunt perioade în care participi la rugăciunea publică și aceasta pare că târăgănează puțin. Dar rugăciunea personală nu târăgănează niciodată; de fapt, timpul se oprește cu totul atunci când înveți să te rogi cu rugăciunea inimii. Uneori este bine să ai rugăciunea personală cu tine atunci când te afli în biserică și ești distras de cele din afara ta. Însă, neîndoind, trebuie să exersezi rugăciunea personală pentru ca aceasta să lucreze în tine. Dacă nu te rogi deloc în particular, degeaba încerci să faci o rugăciune personală în biserică. Imaginează-ți că ești în clasă și asculți o lecție plictisitoare sau că ești la serviciu și participi la o ședință inutilă, iar în buzunar ai un joc video sau un telefon, sau altceva care te-ar putea ajuta să treacă timpul. Când încerci să-l scoți pe furis din buzunar ca să-l folosești, descoperi că i s-a descărcat bateria. Orice dispozitiv vei fi având atunci în mână, nu te va ajuta deloc! La fel și cu rugăciunea. Obligatoriu trebuie să-ți încarci rugăciunea personală pentru a fi lucrătoare atunci când ai nevoie de ea. **Tăcerea** este cea ce-ți încarcă rugăciunea personală. Acesta este un lucru de

care ai nevoie. Mai mult decât de electricitate, mai mult decât de o baie, mai mult decât de căldură sau de aer condiționat, mai mult decât de hrană. Ai nevoie de tăcere. Unii dintre voi sunteți atât de flămânzi de tăcere, încât nici măcar nu vă amintiți că aveți nevoie de ea. Așadar, sunteți pregătiți? Haideți s-o spunem cu voce tare: „Uneori mă plictisesc în biserică!”. O.K, bine așa. **Acum haideți să facem ceva în această privință.**

† BIBLIA †

Să luăm aminte! Să citim Sfânta Scriptură!

În fiecare zi este bine să citim Cuvântul lui Dumnezeu. Săptămâna aceasta citim din Evanghelia de la **Marcu** capitolele **1-7**. Câte un capitol seara, în fiecare zi. Din Psaltire în fiecare zi câte o **Catismă**. Vineri seara se adaugă **Paraclisul Maicii Domnului**.

SINAXAR 1 NOIEMBRIE

Sfinții „doctori fără de arginți” și făcători de minuni **Cosma și Damian**, din Asia Mică, au trăit întru Domnul în secolul al IV-lea. Prăznuirea lor se face pe data de 1 noiembrie. Nu trebuie confundați cu sfinții mucenici și doctori fără de arginți **Cosma și Damian, cei din Roma** (pomeniți pe 1 iulie) și nici cu sfinții mucenici și doctori fără de arginți **Cosma și Damian, cei din Arabia** (pomeniți pe 17 octombrie). **Cosma și Damian** erau frați; tatăl lor era păgân, dar mama lor, **Teodota**, era creștină. Aceasta, după moartea bărbatului ei, a trăit în văduvie. Având vreme liberă și fără piedici, ea a slujit cu sârguință lui **Hristos**, închinându-și toată viața lui Dumnezeu. După moartea ei, a fost proslăvită ca sfântă.

SF. MAXIM MĂRTYRISITORUL

FILOCALIA 2, Întrebarea 13

Acesta a fost așadar scopul Domnului, ca pe de o parte să asculte de Tatăl până la moarte, ca un om, pentru noi, păzând porunca iubirii, iar pe de alta să biruiască pe diavol, pătimind de la el, prin Cărturarii și Fariseii puși la lucru de el. Astfel prin faptul că s-a lăsat de bunăvoie învins, a învins pe cel ce nădăjduia să-L învingă, și a scăpat lumea de stăpânirea lui. În felul acesta «Hristos a fost răstignit din neputință» (Căci, deși a fost răstignit din slăbiciune, din puterea lui Dumnezeu este însă viu. Și noi suntem slabi întru El, dar vom fi împreună cu El, din puterea lui Dumnezeu față de voi, II Corinteni 13,4, n.r.), neputință prin care a omârat moartea și «a surpat pe cel ce avea stăpânirea morții» (Evrei 2, 15), în felul acesta era și Pavel slab prin el însuși și «se lăuda întru neputințele, ca să se sălășluiască în el puterea lui Hristos» (II Corinteni 12, 9).

† PAROH: Preot Daniel Tăranu † Telefoane: 0740.133.820, 0754.325.065 †

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.